

S talno slušam, a ponekad i sama pokušavam dati svoj skromni doprinos definiranju bosanskog Kamena mudrosti tj. tome šta je ono što je najneophodnije za napredak (pravo da vam kažem počela sam mrziti riječ “oporavak”, a koja mi ovdje po navici “ide” - nekako mi je depresivna i pesimistična) ove naše ekonomije koja je, mislim da je to sada svima jasno, tek sada pod žestokim udarom globalne recesije. Kako god razmislim i na koju god se stranu okrenem uvijek mi se nameće jedna te ista stvar od koje uporno bježim, jer je (ili mi se bar čini) isto toliko utopistička koliko i neophodna - a zove se moralno prestrojavanje društva općenito, a poslovno - političke zajednice partikularno (političke zato što je sve do cca 1 milion možda samo biznis, a sve preko toga SIGURNO politika).

Dakle, sve sam više ubijedena da nema (hajde reći ću) daljnjeg napretka dok ne promijenimo sistem vrijednosti u kome je sasvim normalno da imate super dobru plaću od recimo 50 do 60 hiljada (ili tisuća ako vam je draže) BAM godišnje, a da u isto vrijeme kupujete godišnje nekretnina i/ili automobila za višestruko veće sume. Ta diskrepanca između onoga što zaradujete i onoga što trošite, pokriva se činjenicom da je svako pošten dok mu

se ne dokaže da je lopov - naime, tu razliku vam je namirio babo iz svoje sahare jel' te... I tek sad mi jasno što ovi stariji kukaju za Titovim vaktom i zemanom - kolike su sahare uštekali malo i kukaju... I tako smo dobili novu familiju SAHAROVA (po definiciji to su ljudi koji su stekli velika bogatstva koja im, naravno, nisu prošla kroz poreske prijave, jer su im to ostavili preci u Saharama. Ko ne zna - to su VELIKE, obično metalno-drvene, kutije s ključem u kome se čuva jal' brašno, jal' dukati zavisi iz koje ste familije...) svih vjera, a Boga mi i nacija. I sjetim se djetinjstva, vremena kad mi je nana branila da iz prodavnice nešto donosim u rukama ili u plastičnim providnim kesama, već uvijek i isključivo u neprovidnom cekeru. Kad sam naposljetku upitala zašto to, dobila sam odgovor: “Da ne uzdahne za tim neko ko to ne može kupiti...”

I nešto kontam dragi moji Saharovi - da su se stvari birvaktile nosile u cekerima - možda Oktobarske revolucije ne bi ni bilo... Pa vi sad vidite... **B**

Aida Delić,
Glavna i odgovorna urednica